

TBMM
HALKLARIN EŞİTLİK VE DEMOKRASİ PARTİSİ
GRUP BAŞKANLIĞI

Sayı : 17459

Tarih : 14.04.2026

10/4046

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Siverek ilçesinde bulunan Siverek Ahmet Koyuncu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde meydana gelen ve 16 yurttaşımızın yaralanmasıyla sonuçlanan silahlı saldırının tüm boyutlarıyla araştırılması, eğitim kurumlarında giderek artan şiddet olgusunun nedenlerinin ortaya konulması ve benzer saldırıların önlenmesine yönelik yapısal, kurumsal ve pedagojik tedbirlerin belirlenmesi amacıyla Anayasa'nın 98'inci ve TBMM İçtüzüğü'nün ilgili maddeleri uyarınca Meclis Araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz. 14.04.2026

Gülüstan Kılıç Koçyiğit
DEM Parti Grup Başkanvekili
Kars Milletvekili

ÖZET GEREKÇE

Urfa'nın Siverek ilçesinde bulunan Siverek Ahmet Koyuncu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde meydana gelen ve 16 yurttaşın yaralanmasıyla sonuçlanan silahlı saldırı, yalnızca bireysel bir şiddet vakası olarak değerlendirilemeyecek kadar derin, çok katmanlı ve yapısal sorunlara işaret etmektedir. Saldırıyı gerçekleştiren kişinin aynı okulun eski öğrencisi olduğuna ve saldırının ardından yaşamına son verdiğine ilişkin bilgiler, bu tür şiddet vakalarının münferit bir şekilde bireysel fail üzerinden açıklanamayacağını; toplumsal, siyasal, ekonomik ve pedagojik bağlamların birlikte değerlendirilmesi gerektiğini açık biçimde ortaya koymaktadır.

GEREKÇE

Son yıllarda eğitim kurumlarında gözlemlenen şiddet vakalarındaki artış, münferit olayların ötesinde bir eğilim halini almıştır. Okulların yalnızca akademik başarı ve sınav performansı üzerinden yapılandırılması, eğitimin giderek rekabetçi ve piyasacı bir mantıkla örgütlenmesi ve kamusal eğitim anlayışının zayıflaması, çocukların ve gençlerin sosyal, duygusal ve psikolojik ihtiyaçlarını geri plana itmektedir. Bu durum, eğitim kurumlarını güvenli öğrenme ortamları olmaktan uzaklaştırarak, çeşitli gerilimlerin, dışlanma süreçlerinin ve şiddet biçimlerinin yeniden üretildiği alanlara dönüştürmektedir.

Öte yandan, Türkiye'de derinleşen yoksulluk, gelir adaletsizliği, güvencesizlik ve geleceksizlik hissi özellikle genç nüfus üzerinde çok yönlü bir baskı yaratmaktadır. Bu yapısal sorunlar, eğitim sistemine doğrudan yansımakta; öğrenciler arasında umutsuzluk, sosyal dışlanma ve psikolojik kırılganlıkları artırmaktadır. Kamusal sosyal politikaların zayıflaması, sosyal devlet mekanizmalarının etkisizleşmesi ve gençlere yönelik koruyucu-önleyici hizmetlerin yetersizliği, şiddetin önlenmesi açısından önemli boşluklar doğurmaktadır.

Bu bağlamda, okullarda rehberlik ve psikolojik danışmanlık hizmetlerinin niceliksel ve niteliksel yetersizliği, erken müdahale ve koruyucu sosyal hizmet mekanizmalarının işletilememesi, öğrencilerin ihtiyaç duyduğu psikososyal desteğe erişimde ciddi

eşitsizlikler yaratmaktadır. Akran zorbalığı, okul içi dışlama pratikleri ve öğrenciler arası şiddet ilişkilerinin artışı da bu yapısal eksikliklerle doğrudan bağlantılıdır. Bu nedenle yaşanan saldırının yalnızca bireysel bir failin eylemi olarak ele alınması, sorunun toplumsal ve kurumsal boyutlarını görünmez kılmakta ve yapısal müdahale ihtiyacını perdelemektedir.

Ayrıca toplumsal yaşamda giderek yaygınlaşan kutuplaştırıcı, ayrıştırıcı ve şiddeti normalleştiren siyasal ve toplumsal dilin, özellikle çocuklar ve gençler üzerindeki etkileri de dikkate alınmalıdır. Hukukun üstünlüğü ilkesinin zayıfladığı, toplumsal güven duygusunun aşındığı ve kamusal alanın giderek gerilimli bir yapıya büründüğü bir ortamda, eğitim kurumlarının bu genel siyasal ve toplumsal iklimden bağımsız değerlendirilmesi mümkün değildir. Bu çerçevede, okullarda artan akran zorbalığı ve şiddet davranışları yalnızca bireysel davranış sorunları değil, daha geniş toplumsal yapıların ve politik iklimin yansımaları olarak ele alınmalıdır.

Eğitim hakkı, yalnızca eğitime erişim hakkı değil; aynı zamanda güvenli, eşitlikçi, kapsayıcı, bilimsel ve özgürlükçü bir öğrenme ortamında bulunma hakkını da içermektedir. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 42'nci maddesi uyarınca devletin eğitim hakkını eşitlik temelinde sağlama yükümlülüğü bulunmaktadır. Aynı şekilde 17'nci madde yaşam hakkı ve maddi-manevi bütünlüğün korunmasını güvence altına almakta; devletin koruyucu ve önleyici sorumluluğunu açık biçimde tanımlamaktadır. Türkiye'nin taraf olduğu Birleşmiş Milletler Çocuk Haklarına Dair Sözleşme ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi de çocukların şiddetten uzak, güvenli ve destekleyici eğitim ortamlarında bulunmasını devletin pozitif yükümlülüğü olarak düzenlemektedir.

Bu çerçevede, Siverek'te yaşanan saldırının yalnızca adli boyutuyla değil; eğitim politikaları, sosyal devletin dönüşümü, gençlik politikalarının yetersizliği, psikososyal destek mekanizmalarının eksikliği ve toplumsal kutuplaşmanın etkileriyle birlikte ele alınması zorunludur. Eğitim sisteminin mevcut yapısı içinde giderek artan rekabet, performans baskısı ve eşitsizlikler; çocukların hem akademik hem de sosyal gelişimlerini olumsuz etkilemekte, bu durum da şiddet risklerini artıran bir zemin oluşturmaktadır.

Bu nedenle, söz konusu saldırının tüm yönleriyle araştırılması; eğitim sisteminde artan şiddet olgusunun yapısal nedenlerinin ortaya konulması; akran zorbalığı ve okul içi şiddet dinamiklerinin incelenmesi; rehberlik ve psikolojik danışmanlık hizmetlerinin yetersizliklerinin tespiti; kamusal eğitim politikalarının zayıflamasının etkilerinin değerlendirilmesi; gençlerin sosyal, ekonomik ve psikolojik koşullarının bütüncül biçimde analiz edilmesi ve okullarda güvenliğin yalnızca fiziki tedbirlerle değil, toplumsal barış, eşitlik, özgürlük ve adalet temelinde sağlanmasına yönelik politikaların geliştirilmesi gerekmektedir.